

Virsienvälissä 3

Puheita seuraliikkeen käyttöön

HERÄTTÄJÄ-
YHDISTYS

2022

Sisällys

Herättäjä-Yhdistyksen 110-vuotisjuhlapuhe, Kalle Hiltunen.....	3
Radikaalin lohdun lähteillä, Emilia Karhu.....	7
Kivi, Simo Korkalainen	9
Taivaalliset päivänokoset, Anja Nwose.....	11
Raamatun äärellä, Jaro Julkunen.....	14
Tähän pimeään loukkoon, Tanja Roiha.....	17
Anna meille rauha, Tapani Rantala.....	19
Evankeliumin ääni sodan tuolta puolen, Urpo Karjalainen	20
Väsyttääkö, Eeva Eerola	23
Ei ole niin pimeää, ettei Herra voittaisi, Tauno Porkka	25

Herättäjä-Yhdistyksen 110-vuotisjuhlapuhe

Herättäjä-Yhdistys perustettiin Ylivieskan Jaakolan talossa 110 vuotta sitten helmikuun 19. ja 20. päivänä vuonna 1912. Uudelle sisälähetysseuralle tuli nimeksi ”Herättäjä”. Myöhemmin yhdistyksen nimi laajeni Herättäjä-Yhdistykseksi.

Kokous keskeytettiin 19. päivä helmikuuta, jotta kokouksessa nimetty kahdeksan jäsenen sääntövaliokunta tekisi seuraavaksi päiväksi yhdistykselle säännöt. Sääntöjä ilmeisesti sorvattiin illalla, yöllä ja/tai aamulla. Ne hyväksyttiin sitten 20. päivä helmikuuta. Yhdistyksen ensimmäisten sääntöjen ensimmäisessä pykälässä yhdistyksen luonnetta kuvattiin seuraavasti:

”Herättäjä-yhdistys, jonka muodostaa Suomen herännyt kansa, tarkoittaa hengellisen elämän elvyttämistä sekä omassa piirissä että sen ulkopuolella.”

Kyse on siis alusta asti ollut hengellisen elämän elvyttämisestä. Elvyttäminen on kiintoisa sana tässä yhteydessä. Säännöissä ei puhuta hengellisen elämän synnyttämisestä. Elvyttäminen sisältää sen ajatuksen, että elämä on syntynyt toisaalla, jonkun toisen toimesta. Tämä tuo mieleen sen historiallisen tosiseikan, että herännäisyys on viehättänyt usein monia sellaisia, joiden hengellinen elämä on syntynyt toisaalla, mutta on jostakin syystä päätynyt tilaan, missä tarvitaan elvyttämistä. Tämä piirre herännäisyyden mukana on kulkenut aina.

Ehkä tuolla sanamuodolla on haluttu kuitenkin korostaa sitä herännäisyyden ikaikaista ajatusta, että Jumala on keskiössä ja ihminen sivuroolissa, kun puhutaan ihmisen hengellisyydestä tai Jumala-suhteesta. Jo Paavo Ruotsalainen ohjeisti n. 70 vuotta ennen Herättäjän perustamista oikean ja väärän tien haaraan tulevaa herännyttä sielua, ettei tässä tienhaarassa tule lähteä kulkemaan mihinkään. Tulee jäädä paikalleen, odottamaan Kristuksen johdatusta. Meillä ei ole varaa puhua synnyttämisestä tai luomisesta, ainoastaan elvyttämisestä.

Hengellisen elämän elvyttäminen uuden yhdistyksen keskeisenä piirteenä tuo ilmi myös toisen piirteen kuin vain sen, että me emme kykene itse toiseen Jumalaa

synnyttämään, hengellistä elämää luomaan. Ihmistä elvytetään, kun hän on hyvin lähellä kuolemaa, henkitoreissaan.

Herättäjä-Yhdistyksen ensimmäisten sääntöjen tarkoituksena sisältää ajatuksen siitä, että hengellinen elämä on henkitoreissaan. Huomattavaa on, keillä yhdistyksen ensimmäisten sääntöjen tekijät ajattelivat hengellisen elämän olevan henkitoreissaan, sekä meillä että meidän ulkopuolella. *”Herättäjä-yhdistys tarkoittaa hengellisen elämän elvyttämistä sekä omassa piirissä, että sen ulkopuolella.”* Sääntöjen tekijät eivät muotoilleet asiaa niin, että meillä olisi hengellisen elämän asiat hyvin ja toisilla huonosti ja meidän pitäisi omaa paremmuuttamme toisille viedä. He totesivat, että elvyttämistä tarvitaan sekä omassa piirissä, että sen ulkopuolella.

Herännäisyyden hengellisen ajattelun ytimeen on kautta historian kuulunut tietty varovaisuus, ellen sanoisi skeptisyys oman hengellisen kyvykkyyden ilmaisussa. On otettu todesta ne Vapahtajan lauseet, jossa hän sanoo: *”Autuaita ovat hengessään köyhät”* tai *”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat”*.

Tätä on varmasti pidetty myös ankeana piirteenä. Eikö ihminen voimautuisi enemmän, jos ajattelisimme olevamme hengellisesti rikkaita, osaavia ja taitavia, hyviä? Herännäisyyden parissa asia on kuitenkin nähty toisin, ehkä aivan päinvastoin. Jos ajattelisimme ja hokisimme toisillemme jatkuvasti, että *”olemme hyviä, kaikki on hyvin”*, niin vähintäänkin hän, joka jostakin syystä kokisi itsensä heikoksi, kokisi itsensä vielä heikommaksi. Herännäisyyden koeteltuun hengelliseen sisältöön kuuluu, että hänen, jolla ei mene hyvin ja joka ei tunne oloaan uskon sankariksi, ei tarvitse olla muita heikompia, ei tarvitse olla yksin. Me kaikki olemme samassa veneessä. Niin omassa piirissämme kuin ulkopuolellakin tarvitaan elvyttämistä, ollaan henkitoreissaan.

Tässä ajattelutavassa on jotakin tasa-arvoistavaa ja äärimmäisen lohduttavaa kaikille, jotka missä tahansa elämänsä tilanteessa kokevat huonommuutta. Tästä lausui vuonna 1963 Kouvolan herättäjäjuhlilla Herättäjä-Yhdistyksen silloinen toiminnanjohtaja Jussi Kuoppala osuvasti: *”Yhtymisessä huonojen parannusentekijöiden hätään herännäisyydellä on Jumalalta saatu armolahja, joka olisi erityisesti tänä aikana viritettävä palavaksi.”*

Tänä aikana — vuonna 1963, mutta ehkä myös vuonna 2022. Kuoppala on tuossa lausunnossaan hyvin samoilla jäljillä, millä olivat Herättäjä-Yhdistyksen perustajat yli 50 vuotta aikaisemmin laatiessaan yhdistyksen sääntöjen ensimmäistä pykälää. Kyse on yhtymisestä huonojen parannusentekijöiden hätään, ei korkeammalta jalustalta, parannuksenteon tarpeettomuudesta käsin toisen auttamisesta, vaan yhtymisestä, saman tarpeen jakamisesta. Siinä on jotakin sielunhoidollista, ihmisen todesta ottamista, kun yhdessä jaamme heikkouttamme, jopa Jumalan läsnäoloa. Herännäisyyden kantamassa huonouden aatteessa on jotakin lohduttavan hyvää.

Tänä kevättalvena ja keväänä olemme saaneet järkyttyä siitä, että jälleen kerran maanosassamme riehuu sota, vieläpä klassinen hyökkäyssota, kun Venäjän diktaattori Putin vei joukkonsa Ukraina. Sodan kauheudet ovat vallanneet Ukrainan kaupungit järkyttävällä tavalla. Rukoukset rauhan puolesta ja elämän säilymisen puolesta nousevat raunioista.

Kun katsomme historian sotia, varsinkin hyökkäyssotia, on niiden takana lähes poikkeuksetta hyvyys, paremmuus. Hyvät, erinomaiset, toista paremmat lähtevät levittämään pyssy kädessä, tappamalla, omaa paremmuuttaan toisen luokse. Oma paremmuus voidaan löytää mistä vain, ihonväristä, rodusta, uskonnosta, kielestä, kulttuurista, vain mielikuviutus on rajana. Yhteistä näille sodille on se, että joku porukka, tai vaikka vain yksi johtaja ajattelee, että me olemme niin paljon toisia parempina, että meillä on oikeus levittää tätä paremmuuttamme vaikka väkivalloin.

Herännäisyyden kantama huonouden aate liittyy hengellisyyden alueelle. Kuitenkin tänäkin keväänä olemme saaneet huomata, mitä seuraa, kun yksi haluaa omaa paremmuutta viedä aseina toisillekin. Huonouden aatteelle, sekä oman piirimme että oman piirin ulkopuolen näkeminen yhtä lailla elvyttämistä tarvitsevana, sille olisi tarvetta myös maailmanpolitiikan pitkien pöytien ääressä.

Vapahtajan julistukset sairaiden ja hengellisesti köyhien autuaallisuudesta ovat tänäkin päivänä ajateltavaa puhetta. Köyhyydessä ja sairaudessa on jotakin vanhurskasta. Miten suuressa harmoniassa ja yhteydessä, toisen kantamisen ja auttamisen paratiisissa me eläisimme, jos osaisimme tosissaan kilpailla siinä, että emme näkisi itseämme muina parempina. Kilpailkaamme, kilvoitelkaamme siinä.

Nyt kun juhlimme 110-vuotiasta Herättäjä-Yhdistystä, ei meidän tarvitse olla jaloja, menestyjiä, onnistujia, hengellisesti rikkaita, terveitä. Tämä liike on kantanut sydäntä lähellään Vapahtajan sanoja siitä, että autuaita ovat köyhät, hänen hellää parannustaan tarvitsevia ovat sairaat. Hän tänäkin päivänä liikkuu armollisesti juuri siellä, missä ollaan muita huonompia. Älkäämme siksi pyrkikö muita paremmiksi. Pyrkikäämme yhtymään huonojen parannusentekijöiden hätään, syntisten yhteyteen. Siellä, tuon yhteyden keskellä, on myös armollinen Vapahtajamme.

Kalle Hiltunen

Herättäjä-Yhdistyksen toiminnanjohtaja

SV 89

Radikaalin lohdun lähteillä

Jesajan kirjassa sanotaan: ”Herra on oikeuden Jumala. Kun huudat häneltä apua, hän armahtaa, hän kuulee ja vastaa sinulle”. Jeremian kirjassa Jumala vakuuttaa meille: ”Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.”

Tässä uskossa lukemattomat sukupolvet ovat vaeltaneet vaivassa ja toivoneet parempaa. Tähän lupaukseen tarrautuen he ovat toimittaneet askareensa kohtuuttomissakin elämäntilanteissa, pelon, ahdistuksen ja epävarmuuden keskellä. Vielä joskus Jumala kuulee ja vastaa. Vielä joskus oikeus toteutuu. Toivo on.

Vanhassa testamentissa oikeudenmukaisuus on tämänpuoleista. Jumala katsoo sorrettujen puoleen ja profeetat vahvistavat hänen viestinsä vaatimalla ihmisiä auttamaan leskiä, orpoja ja muukalaisia. Kristinuskon historiassa oikeudenmukaisuudesta tuli pitkälti tuonpuoleista. Pahimmillaan on päädytty pitämään alistetut alistettuina väittämällä, että kärsimällä kuuliaisesti he saavat taivaassa erityisen kirkkaan kruunun. Lisäksi ihmisten jako pelastettuihin ja kadotettuihin on aiheuttanut käsittämättömän määrän ahdistusta.

Jeesus oli kuitenkin Isänsä eli Aabrahamin Jumalan Poika. Jumalan valtakunta edellyttää nytkin oikeutta myös jo tässä ajassa. Jeesus oli paitsi ehdottoman oikeuden ja totuuden mies myös ehdoton rauhan mies. Miten kulkea häntä seuraten tässä epävakaassa maailmassa, jossa tasapaino jälleen kerran murtuu ympäriltä? Milloin on viisautta taipua ja milloin taistella? Kerro se meille, oikeuden Jumala!

Jumala sanoo Moosekselle: ”*Minä annan anteeksi kenelle tahdon ja armahdan kenet tahdon*”. Tässä viestissä on jotakin majesteettista. On pakko kysyä Jumalalta: Tahdotko armahtaa kaikki? Huomaan, että oma sitoutumiseni kristinuskoon on yhä enemmän sen varassa, mitä ajattelen Jumalan vastaavan tähän kysymykseen. Jos hän vain tarjoaa pelastuksen ja anteeksiannon mahdollisuutta, ne eivät ehkä kuulu minulle. Mutta jos Jumala tahtoo armahtaa ja pelastaa kaikki, minäkin voin olla kristitty. Hänellä on valta ja voima toimia tahtonsa mukaan.

Ehkä me tarvitsemme juuri nyt sellaista Raamatun tulkintaa, joka tuo turvaa, toivoa ja lohtua. Tulkintaa, joka korostaa, että hyvä ja paha, oikea ja väärä, ja jopa pelastus ja kadotus ovat osa meitä jokaista ja koko maailmaa, eivätkä jakolinjat ole selviä. Epävarmana aikana on erityisen suuri houkutus projisoida paha kokonaan itsen ja oman lähipiirin tai oman kansan ulkopuolelle ja jakaa ihmiset vuohiin ja lampaisiin. Nousee myös maailmanlopun ennustajia, jotka valjastavat sodan Euroopassa omien eettisten intohimojensa edistämiseen, väittäen Jumalan rankaisevan milloin mistäkin syystä. Tälle tielle ei kannata lähteä.

Esimerkkinä turvallisesta ja väkevästä Raamatun tulkinnasta haluan nostaa esiin pappi ja raamatuntutkija Anni Pesosen evankeliumin selityksen Kotimaa-lehdestä. Kirjoitus käsitteli kylväjävertausta. Osa viljastahan putosi tien oheen, osa kallioiseen paikkaan ja osa ohdakkeiden keskelle. Kaikki nämä siemenet tuhoutuivat. Vain osa putosi hyvään maahan kantaen runsaan sadon. Miten moni meistä onkaan pelännyt, että juuri hän on siemen, joka ei juurru ja jota pelastus ei koske.

Anni Pesonen kääntää ajatuksen radikaalin lohdullisesti toiseen suuntaan: Ehkä Jeesuksen viesti tässä vertauksessa onkin, että ei hätää. Kaikki ei koskaan onnistu, mutta Jumala saa silti satonsa kasvatettua. Pesonen kirjoittaa: "Älä kuvittele olevasi se pieni siemen tukahduttavissa ohdakkeissa tai kalliolla paahteessa. Ehkä Jeesus haluaa sanoa, että sinä olet itse maa. Siinä on kyllä ohdakkeista ja kallioistakin kohtaa. On paikkoja, missä ei mikään voi kasvaa. Mutta älä huolehdi. Ei Jumala kylväisi, ellei suurin osa maasta olisi hyvää. Ja kun Jumala kylvää, sadon runsaus on uskomaton."

Turvataan siis siihen, että vielä kerran Jumala vastaa huutoomme, kasvattaa hyvän sadon ja pelastaa kaikki. Lopulta kaikki kääntyy hyväksi, koska hänen on valta, voima ja kunnia. Siihen saakka toivon sinulle rohkeutta puolustaa järkähtämättä oikeutta, totuutta ja jokaisen ihmisen luovuttamatonta ihmisarvoa tässä elämässä.

Emilia Karhu

SV 181

Kivi

Kivellä on ollut aina tärkeä merkitys ihmiselle. Varhaisina aikoina siitä tehtiin erilaisia työkaluja, kuten veitsiä ja kirveitä. Vanhassa Testamentissa kerrotaan, kuinka suurten tapahtumien muistoksi pystytettiin kiviä tai patsaita. Jumala kirjoitti 10 käskyä kivitauluihin. Kivi oli käytössä myös rangaistaessa ihmisiä. Kivittäminen oli yleinen rangaistustapa Raamatun aikoina, ja pahantekijän ruumis peitettiin kivistä kivillä. Nykyäänkin kivi on monessa käytössä. Se on edelleen käytössä rakennusmateriaalina ja jalokivistä tehdään erilaisia koruja. Ihmisen kuoltua haudalle laitetaan hautakivi. Vertauskuvana kivi on kuvannut kovuutta ja tunteettomuutta, ja sillä on kuvattu myös raskasta taakkaa.

Myös pääsiäisaamun evankeliumissa kivellä on oma osuutensa. Eri evankeliumit kertovat hieman eri tavoin naisten saapumisesta haudalle, mutta kaikissa yhteistä on se, että Jeesuksen haudan peittänyt suuri kivi oli vieritetty pois.

Kun ihminen kokee suuren helpotuksen, hän sanoo, että kivi vierähti sydämeltä. Tällöin kivellä tarkoitetaan erilaisia raskaita asioita, joita kannamme sydämellämme.

Me ihmiset kannamme sydämellämme monenlaisia kiviä. Kivenä voi olla sairaus, yksinäisyys, epävarmuus tulevaisuudesta tai riittämättömyyden tunne. Sinulle, joka kannat jotain tällaista kiveä sydämelläsi, kuuluu pääsiäisen ilosanoma: kivi on vieritetty pois, Kristus on ylösnoussut.

Monet pelkävät tulevaisuutta. Epävakaa tilanne maailmassa ja tällä hetkellä erityisesti Euroopassa aiheuttaa ihmisille erilaisia pelkoja. Sinulle, joka pelkää sitä, mitä tulee tapahtumaan, jonka sydämellä kivenä on pelko, kuuluu pääsiäisen ilosanoma: kivi on vieritetty pois, Kristus on ylösnoussut. Syvimmätkin pelot ovat Jumalan hoidossa, kun kuolema on voitettu.

Monissa kodeissa on tälläkin hetkellä kuolema lähellä. Joku läheinen on vakavasti sairaana tai olet menettänyt juuri jonkun läheisen ihmisen. Sydämelläsi kannat murheen kiveä siitä syystä. Sinullekin kuuluu pääsiäisen ilosanoma: kivi on vieritetty

pois, Kristus on ylösnoussut, kuolema on voitettu. Kristuksen sovitustyön ansiosta meillä on pääsy iankaikkiseen elämään, jossa ei enää ole kiviä sydämillemme.

Jeesuksen haudan suulla oli suuri kivi. Meidän sydämemme peittää epäuskon ja synnin kivi, jonka takana olemme vankeina. Haudasta emme voi poistaa kiveä. Emme itse voi poistaa omaa syntiämme, omaa kuolemaamme. Kiven voi poistaa vain hän, jonka haudan suulta kivi oli vieritetty, hän, joka nousi esikoisena kuolleiden joukosta.

Opetuslapset uskoivat, kun näkivät ylösnoussut Jeesuksen. Me emme voi häntä enää nähdä samalla tavalla kuin hänen aikalaisensa. Mutta me voimme luottaa siihen, että hän lupauksensa mukaisesti on keskellämme. Hän rukoilee puolestamme ja hän tietää kipumme ja tuskamme, sillä hän on elänyt ihmisen elämän. Mutta kuolema ei voinut pitää häntä vallassaan. Kristuksen ylösnousemus on voitto kuolemasta, kuolemalla ei enää ole viimeistä sanaa.

Pääsiäisen ilosanoma kuuluu kaikille ihmisille, jotka kulkevat elämäänsä vaivan alla. Kristus on noussut kuolleista. Enää ei tarvitse vaipua synkkyyteen, pimeyden keskelle on syttynyt valo, joka voittaa pimeyden. Jeesus Kristus on luvannut olla kanssamme joka päivä maailman loppuun asti. Hän johtaa kulkuamme täällä maailmassa, hän kantaa meitä, kun emme itse enää jaksaa kulkea, hän etsii meidät, kun olemme eksyneet, ja vie meidät lopulta perille taivaan kirkkauteen.

Simo Korkalainen

SV 6

Taivaalliset päivänokoset

Kesällä lempipuuhaani on puiden lehtien katseleminen lepoasennossa. Vihreiden oksien kauneus korostuu sinistä taivasta vasten. Ruohonjuuritasosta avautuu viehättävä näkökulma luonnon vehreyteen. Puut näyttävät eri puolen itsestään kuin vaikkapa kävelylenkillä. Ruohikolla maata on rauhoittavaa hämmästellä lehtien yksityiskohtia ja kuunnella tuulen huminaa.

Lempipuuhaani voi kutsua myös laiskotteluksi. Vuosikymmenet meitä on valistettu lorvailun vaaroista. Ajat ovat muuttuneet. Nykyään opetellaan pois kiireestä. Tarjolla on monenlaisia kursseja, joissa keskitytään pysähtymään ja rauhoittumaan.

Ohutta yläpilveä

Isäni teki kahta työtä, kun olin lapsi. Vasta myöhemmin olen tajunnut, miten minut — kuten moni muukin suomalainen — on kasvatettu arvostamaan toimeliaisuutta.

Mutta onneksi isä jätti myös toisenlaisen perinnön: päivänokoset.

Lounaan jälkeen hän oikaisi tuvan sohvalle. Silmät painuivat välittömästi kiinni ja alkoi rauhallinen tuhina. Muisto on helppo palauttaa mieleen. Aurinko paistaa ikkunasta. Seinäkello tikittää. Radiosta kuuluu merisää, joka ei liikuta meitä sisämaassa asuvia. ”Kotka Rankki — ohutta yläpilveä” on pala kaunista, toistuvaa runoa. Saa olla vain. Hengittää yksinkertaista rauhaa.

Kadotimme joutilaisuuden

Tiiviit aikataulut, vaativat tehtävät ja tehokkuuden tavoittelu saavat meidät ylivireiksi. Ylivireän on hankala levätä. Aivojen kierrokset eivät pysähdy. Uni ei tule tai kesken yötä valppaustila iskee päälle. Vireänä oleminen lisää huolestumista ja varautumista. Mielen täyttävät uhkakuvat. Ylivireä ärähtelee helposti. Kun käyn kierroksilla, loukkaannun ja puolustaudun herkästi.

Kiire tuo turvaa. Ei tarvitse pysähtyä, kohdata hankalia asioita. Ei voi jäädä miettimään ja märehtimään. Kun pidän itseni kiireisenä, en tiedä, millaiset ajatukset lähtisivät liikkeelle joutilaana.

Aika monen takaraivossa tikittää tekemättömien asioiden lista. Voin levätä sitten, kun ne on hoidettu. Ihailemme ahkeruutta. Laiskottelu ei kuulu tavoiteltaviin hyveisiin. Vai uskaltaako uusi sukupolvi jo murtaa näitä ajatuksia?

Joutilaisuuden ylistys -kirjan kirjoittajan Tom Hodgen mielestä kadotimme joutilaana olemisen taidon teollistumisen myötä. Hän ajattelee, että ihmistä ei ole tehty koneiden tavoin vain tekemään työtä, vaan myös haaveilemaan.

Lapset ja lemmikit auttavat

Äitiäni harmitti, ettei isä jaksanut vapaa-ajalla osallistua kotitöihin. Olen pahoillani, ettei heillä ollut tasa-arvoa ruoanlaitossa, siivouksessa ja pyykinpesussa. Silti olen kiitollinen, ettei isä luopunut nokosistaan. Hän jätti mallin, että kannattaa pitää kiireenkin keskellä kiinni lepäämisestä.

Ylivireässä yhteiskunnassa on vaarana, että vapaa-ajasta tulee suorittamista. Levollinen laiskottelu on hyvää vastapainoa aikataulutetulle elämänrytmille. Suosittelen perheille yhteisiä joutilaita tuokioita. Lapset ja lemmikit auttavat löhöilyhetken järjestämisessä. Möllötetään vierekkäin. Rumatellaan niitä näitä tai ollaan vain hiljaa. Aistitaan, miltä tuntuu olla ihan lähekkäin. Silloin kuulee toisen hengityksen rytmin ja huomaa hipaisunkin. Turvallinen kosketus vähentää levottomuutta.

Laiskottelijan rukous

Laiskotteluun sopii hyvin hiljainen rukous. Voi huokailla Luojan puoleen, heittää murheet eteenpäin. Rukoileminen on katseen kääntämistä taivaaseen. Näkökulma elämään muuttuu. Omat kapeat ajatukset avartuvat. Tämän kaiken kauniin Luoja kuuntelee pientä ihmistä, huolehtii minustakin.

Äitini kertoi, että hän laittoi minut vauvana nukkumaan isän rinnan päälle päivänokosten ajaksi. Vaikka en muista näistä hetkistä mitään, ne ovat jättäneet jäljen. Yhteinen hengittämisen rytmi. Lämpö. Turvallisuus. Ei ole kiire minnekään. Ollaan tässä vaan.

Taivaallinen Isä, kun maailman meno ahdistaa, haluan sinun syliisi. Osaisinko liittyä sinun rauhallisen hengityksesi tahtiin? Herra armahda, Kristus armahda.

Anja Nwose

SV 169

Raamatun äärellä

Raamattu on ihmeellinen kirja. Jotkut sanovat sitä kirjastoksi. Tutkijalle se on historiallinen dokumentti uskonnollisten yhteisöjen tärkeinä pitämistä aatteista. Tunnustavalle kristitylle se on Jumalan sanaa, pyhää ilmoitusta liitosta, jonka Jumala on ihmiskunnan kanssa tehnyt. Katekismuksen mukaan Jumala lähestyy meitä Pyhässä Raamatussa; Hän ilmaisee itsensä aivan erityisellä tavalla juuri siinä.

Raamattu on kristittyjen tärkein kirja. Meidät körttiläiset tunnistaa Siionin virsistä, mutta Raamattu on kuitenkin lopulta se, mistä kaikki virsienkin sanoma kumpuaa. Siionin virret heijastavat Raamatun sanoja heränneen kansan uskontulkinnan mukaisesti. Virret antavat muita uskontunnustuksia laajemman välineistön Raamatun tutkimiseen, tavallaan jatkaen Jumalan sanan tulkintatehtävää.

Körttiläiset ovat muutenkin Raamatun kansaa. Paavo Ruotsalaiselle henkilökohtainen, intiimi yhteys Jumalaan tapahtui juuri Raamatun lukemisen kautta. Raamatun kielestä tuli Paavon omaa kieltä niin luontevasti, että me myöhemmät Ukko-Paavon kirjeiden lukijat saatamme helposti uskoa Paavalin käsitteet savolaisen ajattelijan omiksi tuotoksiksi. Lapsuudestaan hän muisti myöhemmin kertoa erityisesti sen, kuinka hän pienenä poikana sai enoltaan oman Raamatun. Siitä kirjasta löytyi elämän kallein asia, tieto Kristuksen auttavasta armosta. Sieltä hän opasti muitakin nälän konstia harjoittamaan.

Ukko-Paavo kuvasi Raamatun ilmoitusta usein sanalla ohjenuora, mutta tuo ohjenuora ei ollut itseään tärkeänä pitävälle ihmiselle helposti löydettävissä. Raamattua ei Paavon mukaan voinut ymmärtää ilman Pyhän Hengen opetusta. Hengen piti saada siirtää Raamattua lukeva sydän sellaiseen asentoon, joka oli hylännyt kaiken oman ihmisviisauden. Sydän tarvitsi yksinkertaisuutta, joka ei asettanut itseään Raamatun yläpuolelle. Se tarvitsi köyhyyttä, joka otti nöyrästi Raamatun rikkaudekseen, kaikkine hämmentävine piirteineen. Sika pottuhalmeessa, kerrotaan tunnetusti Ukko-Paavon kauhistelleen ihmistä, joka ei osannut nöyrtyä Pyhän sanan edessä, vaan tarjosi sille omia eväitään.

Ennen herätysliikkeitä papit olivat tulkinneet Raamattua dogmaattisesti. Nouseva herännäispapisto ei kuitenkaan tyytynyt Raamatun oikeaoppiseen, ulkoiseen selittämiseen, vaan lähti etsimään sieltä yksilöä koskevaa kutsua parannukseen ja tietä uuteen elämään. Raamattu oli kadotuksenalaisten sielujen hoitamista varten. Se antoi neuvoja kaidan tien vaeltamisen vaivoihin.

Niinpä kun Herättäjä-Yhdistys 110 vuotta sitten perustettiin, se perustettiin toimimaan ”Pyhän Raamatun pohjalla luterilaisen tunnustuksen hengessä”. Yhdistyksen keskeisin tehtävä sääntöjensä mukaan oli pitää ”huolta jäsentensä pysyttämisestä Jumalan sanan kuuliaisuudessa”. Siionin virsistä säännöissä ei puhuttu mitään; sen sijaan tarkoitusta toteutettiin ”levittämällä Herättäjä-yhtiön kautta pyhää Raamattua ja raitishenkistä kristillistä kirjallisuutta.”

Elettiin aikaa, jolloin eurooppalaisen älymystön rakentama uusi ilmoitus valtasi alaa. Raamattu ei sen mukaan ollut yhteensopiva modernin ihmisen ja kehittyneen tieteen kanssa. Uskonnonopetus piti poistaa kouluista. Tilalle tarjottiin tieteellisen järjen ja materialismin tuomaa neutraliteettia. Heränneet eivät olleet valmiita seuraamaan tuota joukkoa, jota Wilhelmi Malmivaara kutsui ”uskottomuuden sankareiksi”. ”Jumalan valtakunnan, luterilaisen kirkon ja uskonnon viholliset järjestäytyvät,” sanoi Malmivaara kannustaessaan heränneitä tekemään samoin. Siispä pian kustannusosakeyhtiön valmistamat Raamatut ja sitä tulkitsevat kirjat heitettiin aseiksi taisteluun — ja uusi yhdistys hyökkäsi niillä.

Se oli sitä aikaa, nyt on eri tilanne. Mutta yhä körttiläiset ovat Raamatun äärellä. Yhä mietitään sitä, mikä tekee Jumalan sanasta erityisen. Tieteen kehitysaskeleista huolimatta uskonto on säilyttänyt kääntäjän asemansa: ihmisen kasvot selittämättömän kasvoja kohti. Ikuisuutta, pelastusta kohti. Kohti niitä asioita, joista filosofia ei pysty puhumaan, mutta joista Raamattu pystyy.

Uudet, tuoreet näkymät Raamattuun ovat tänäkin päivänä Herättäjä-Yhdistyksen keskeistä tehtävää. Esimerkiksi Urpo Karjalaisen kirja *Mooseksen testamentti* näyttää, miten valtava vaikutus Raamatulla on meidän ajattelumme rakenteissa. Karjalainen antaa kunkin lukijan katsoa omaa Raamattuaan haluamastaan näkökulmasta: uskonnollisesta, hengellisestä, kirjallisesta, moraalisesta, historiallisesta. Kaikissa

näissä näkökulmissa tuon Pyhän kirjan merkitys on huima. Tekijä päätyy itse, nähtyään Raamatun jättämät jäljet, keskelle ”kunnioitusta, ihmettelyä, jotakin sen aavistamista, että tuhat vuotta on Herran edessä kuin yksi päivä ja yksi päivä kuin tuhat vuotta.” Raamatun kertomukset kertovat meille, keitä me olemme, Karjalainen kirjoittaa.

Raamattua on sanottu Kristuksen kapaloiksi. Kristuksen itsensä tavoin tutkimattoman suuriksi kapaloiksi. Jumalan sanaan sukeltaessa ei jalka pohjaa tapaa. Niinpä kristityn on hyvä tutkia Raamattua niin kuin tutkitaan Jumalan ja ihmisen vuorovaikutusta, niin kuin tutkitaan Kristuksen jumalihmisen luontoa: sekoittamatta, muuttamatta, jakamatta ja erottamatta. Hämmästellään, kauhistuen, kumartuen ja kiittäen. Ymmärtäen runoilijan tavoin, että vaikka ”kansat katoaa, hukkuu taivas maa, ikuisesti pysyy Herran sana. Uutta esiin tuo, uudeks kaikki luo, yön ja kuoleman se voittajana.”

Jaro Julkunen

SV 91

Tähän pimeään loukkoon

Aholansaaren Paavon pirtissä on hämärää. Hengitysilma nousee höyryä, kun viltteihin, pipoihin ja toppavaatteisiin sonnustautuneet hahmot soljuvat sisään. Talvella pirtissä ei ole lämmitystä, mutta lattiapuut vetävät puoleensa. Missään ei ole samanlaista tunnelmaa kuin täällä. Meille Nuori Ytyn, eli Herättäjä-Yhdistyksen nuorisotyölle, kuten niin monelle muullekin, Paavon pirtti on kirkko.

Alkaa rauhallinen veisuu. Aina välillä joku aloittaa puheen. Jaetaan mielen päällä liikkuvia asioita; murheita, huolia, pelkoa, yksinäisyyden kokemuksia, iloa, kiitollisuutta, toivoa, tulevaisuuden uskoa. Jokaisen puheen päälle veisataan.

Veisuun lomassa huomaan ajattelevani, että mikäli minun pitäisi tyypistää kristinuskon yhteen lauseeseen, se kuuluisi näin: ”Tähän pimeään loukkoon alas astumaan pyydän Kristusta.” Lause löytyy Jaakko Löytyn kirjoittamasta ja monien rakastamasta virrestä ”Ei näy kyntäjää missään”.

Viimeisimmät vuodet ovat kipeällä tavalla osoittaneet, ettei elämä ole ihmisen tai ihmiskunnan hallittavissa eikä kontrolloitavissa. Ensin epidemia, sitten sota ja sodan uhka ja kaiken yllä häilyvä ilmastokriisi, joka uhkaa viedä meiltä tulevaisuuden.

Eikö tämä ole vähän synkkää? Onhan se. Mutta elämässä on murhetta, surua, ajanjaksoja, vastoinkäymisiä, hetkiä ja pelkoja, jotka vievät pimeään loukkoon. Jos pimeydessä ei olisi mitään toivoa, ei pimeyttäkään voisi ottaa vastaan. Ja vielä pidemmälle ajateltuna, vaikka toivoakaan ei olisi, ei sekään vie pois Kristusta. Minua tämä ajatus on jollakin tapaa lohduttanut. Mikään ei lopulta ole minun uskostani tai toivostani kiinni, vaan sen jälkeenkin on vielä jotakin, jossa voin riippua. Voin pyytää Kristusta tulemaan sinne, missä minä en pysty olemaan yksin.

Kristinuskon paradoksit ovat syntyneet siitä todellisuudesta, että pimeydessä syttyy valo, vauvasta kasvaa Vapahtaja, kärsimyksen ja hylkäämisen ja kuoleman voittaa rakkaus. Epävarmuuden tilassa voi syntyä tilaa rakkaudelle ja armolle. Kelpaavuus syntyy nähdyksi ja kuulluksi tulemisen kokemuksesta.

Paavon pirtissä päät painuvat toisten olkapäivä vasten. Tilaan laskeutuu rauha ja todellisuus, joka on jaettu ja samalla täysin henkilökohtainen. Moni tuo esiin, että nämä hetket auttavat jaksamaan aivan toisenlaisissa todellisuuksissa. Nyt huomaan mieltäväni, että tällä tavoin Kristus astuu keskellemme ja tulee miltei käsin kosketettavaksi. Ehkä näin meistäkin tulee Kristuksia toisillemme. Jostakin esiin kupliva toivo valaisee pirtin hämärimmätkin nurkat. Tässä ja nyt on kaikki hyvin.

Tanja Roiha

SV 42

Anna meille rauha

Jokainen jumalanpalvelus päättyy sanoihin, jotka ovat enemmän kuin toivutus, enemmän kuin pyyntö. ”Herra kääntäköön kasvonsa teidän puoleenne ja antakoon teille rauhan.” Ihminen aivan kuin komentaa Jumalaa: ”Jumala, tee työsi.” Siunauksen sanojen lausuja tuo Jumalan ja hänen hyvät lahjansa läsnä oleviksi, ne valtaavat kuulijan sydämen ja todellisuuden. Herran siunaus voi kääntyä myös rukoukseksi ja pyynnöksi: ”Herra siunaa meitä, anna meille rauha.”

Euroopassa nousee tänä keväänä rukous jokaisesta kirkosta ja liki jokaisesta kodista: ”Anna meille rauha.” On käsittämätöntä, kuinka raáalla tavalla miljoonien ihmisten elämä särkyy väkivallan alla. Kyllähän me tiedämme, että maailmassa käydään jatkuvasti sotia. Aseet eivät ole levänneet vielä milloinkaan. Mutta että Euroopassa, meidän lähialueellamme sytytetään palo, joka uhkaa koko maanosaa. Tällaista ei pitänyt koskaan enää tapahtua.

”Anna meille rauha.” Pyyntö kertoo siitä, että rauha ei ole mikään itsestäänselvyys. Ihminen on pelottavan kykenevä pahaan. Kaiken politiikan ja yhteisen elämän rakentamisen tulee pystyä pitämään väkivalta kurissa ja turvaamaan rauha.

”Anna meille rauha.” Pyyntö kuvaa koko todellisuutta, sen rikkinäisyyttä ja levottomuutta, myös jokaisen ihmisen oman sydämen rikkinäisyyttä ja levottomuutta. Pyyntö kohdistuu siihen, mitä ei ole tai mitä on liian vähän. ”Anna meille rauha” sulkee piiriinsä koko maailman, kaikki vallankäyttäjät, kaikki kärsijät, kaikki unelmoijat. Se sulkee sisäänsä koko luomakunnan.

Joka rukoilee rauhaa, rukoilee myös sitä, että hänestä tulisi rauhantekijä. Yksittäisen ihmisen teoilla ja rukouksella on suuri merkitys. Käynnissä oleva sota ja kriisi ovat avanneet koteja, kukkaroita ja sydämiä. On syntynyt valtava lähimmäisenrakkauden aalto. Sodasta kärsiviä ei ole jätetty yksin eikä oman onnensa nojaan. Lähimmäisenrakkaus on kestävyyslaji. Tässä kärsimyksessä apua tarvitaan pitkään.

Vanhan testamentin ajoista lähtien on ymmärretty, että Jumalan siunaus ei tarkoita vain onnellisia olosuhteita. Tässä maailmassa Jumalan rakkaus on usein ristin muotoista. Jumalan läsnäolo ja voima näyttäytyvät ja tuntuvat siellä, missä on hätää ja kärsimystä, sairautta ja kuolemaa. Tämä ei merkitse vaikeuksien ja kärsimyksen ihannointia. Meidät on kutsuttu lievittämään hätää ja kärsimystä ja rakentamaan maailmaa, jossa on yhä enemmän onnellisuuden aiheita. Rakennamme maailmaa, jossa on tilaa lasten naurulle ja leikeille. Onneksi tuota naurua kuuluu ja leikkejä näkyy edelleen. Mutta tiedämme kyllä senkin, että on aivan liian paljon lapsia, joiden nauru ja leikit loppuvat aivan liian aikaisin.

Paastonaikana kuuntelin saarnan, josta jäi mieleeni erityisesti lause: ”Tänä pääsiäisenä Jeesus ratsastaa Kiovaan.” Mitä kaikkea näihin sanoihin mahtuukaan? Jeesus on jokaisessa pommitetussa talossa, jokaisessa perheessä, jokaisen lapsen vierellä. Tänäkin pääsiäisenä hänet ristiinnaulitaan. Toivomme on, että tänäkin pääsiäisenä hän nousee kuolleista, kohtaa meidät, ukrainalaiset, venäläiset, eurooppalaiset aivan kuin hän kohtasi ylösnousseena opetuslapsensa ja sanoi heille: ”Rauha teille.”

Herättäjä-Yhdistys on palvellut seurakansaa 110 vuotta. Rauhaa on rukoiltu virsissä ja siitä on kiitetty seurapuheissa. On risti ja on toivo. SV 110 veisataan tänä keväänä usein:

”Mieleni hiljetessä ristiä muistelen.

Kasvoja kärsineitä ääneti katselen.

Rakkaus kutsuu lastaan, toivona rientää vastaan,
juhlaansa johdattaa.”

Tapani Rantala

SV 156

Evankeliumin ääni sodan tuolta puolen

Uuden testamentin evankeliumikirjat tulevat välittömästi sotien jälkeiseltä ajalta. Rooma oli tuolloin suurin ja mahtavin vallankäyttäjä. Markus on evankeliumeista oletetusti vanhin. Se on kirjoitettu hyvin pian sen jälkeen, kun Rooman sotavoimat tuhosivat Jerusalemin temppelin 60–70-lukujen vaihteessa jKr. Juutalaisten kapina Roomaa vastaan päättyi vuonna 74 alettuaan vuonna 66. Markuksen evankeliumi ajoittunee hyvin lähivuosiin kapinan kukistamisen jälkeen. Israel oli lyöty, Jerusalemin toinen temppeli tuhottu ja kaikkea piti ryhtyä rakentamaan uudelleen, mikäli tämä olisi mahdollista. Voi olla, että Markuksen evankeliumi on osaltaan myös sotapakolaisten luomus. Ehkä kirjoittajan turvapaikka sijaitsi Pohjois-Israelissa, Filippoksen Kesarean vaiheilla.

Kenties Markuksen evankeliumin kirjoittaja tunsi ihmisiä, jotka olivat menettäneet henkensä juutalaissotien seurauksena, tai haavoittuneet tai menettäneet omaisuuttaan. Mitä kaikkea kauhistusta sodassa ja sen seurauksissa olikaan voinut tapahtua? Joku saattoi myös ajatella ja olla vihastunut siitä, miksei Jeesus tullut apuun noina vihan ankarina päivinä. Missä Jeesus oli tuolloin, kun he kauhuissaan joutuivat pakenemaan? Missä Jeesus oli, kun Vespasianuksen ja Tituksen joukot sytyttivät Jerusalemin temppelin palamaan? Näihin kysymyksiin ei ollut tuolloin eikä edelleenkään ole helppo vastata.

Historioitsija Flavius Josefus kertoo Juutalaissotien historiassa, kuinka vahvasti jotkut juutalaiset odottivat messiaan tulevan avuksi ja pelastavan Jerusalemin. Josefuksen mukaan jopa kuusi tuhatta köyhää naista ja lasta haki turvapaikkaa yhdestä temppelealueen porttikongista. Rooman sotilaat sytyttivät tulen alhaalta: monet menehtyivät liekkeihin, monet tallautuivat kuoliaiksi, yksikään sielu tuosta väenpaljoudesta ei pelastunut. Josefus kirjoittaa:

Väärä profeetta johti tähän katastrofiin. Hän oli näet luvannut, että juuri tuona päivänä Jumala oli käsenyt ihmisten nousta temppelealueelle, jossa he vastaanottaisivat ihmeelliset merkit pelastumisestaan.

Messiaaniset odotukset olivat noihin aikoihin tosi lujia. Josefus kuvaa kiistanalaisen oraakkelin merkitystä tapahtumille: Mikä oli kaikkein ratkaisevinta, oli monitulkintainen oraakkeli, joka löytyi heidän pyhistä kirjoistaan. Siinä sanottiin, että ”noina aikoina nousisi yksi heidän kansansa keskeltä koko maailman hallitsijaksi”.

Muinaisissa Jerusalemin temppelin tuhon päivissä monet juutalaiset odottivat messiasta. Yhtä lailla monet niistä juutalaisista, jotka pitivät Jeesusta messiaanaan, odottivat Jeesuksen puuttuvan tapahtumien kulkuun. Kaikki pettyivät. Apua ei helposti tullut tuolloin eikä liioin nykyisin.

Markuksen evankeliumia voi lukea jopa lohduttomana kommentaarina kaikkeen siihen, mitä Rooman sotatoimet aiheuttivat juutalaiskapinan 66–74 pyörteissä. Lopulta Markus kuvaa, kuinka Jeesus kuolee tuskissaan ja hyljättynä, petettynä, kiellettyinä ja häväistynä. Tämä oli juuri se osa, minkä monet Kristuksen seuraajat kokivat kapinan sotien vaiheissa. Tämä lohduttomuuden kokemus voi olla syynä myös siihen, että Markuksen evankeliumi päättyy tyhjän haudan kertomukseen ilman Jeesuksen ilmestymistä tai ilman mitään luvassa olevaa lohdutusta. Jeesuksen seuraajat olivat kuolleet Jerusalemissa ilman toivoa siitä, että ylösnoussut olisi taivaallisella väliintulollaan tullut heille avuksi.

Maailma ei kuitenkaan toistaiseksi ole päättynyt mihinkään sen enemmän luonnon kuin sodan katastrofiin. Aina on noustu sateenraikkaan aamun tavoin, on noustu spektrin värein taivaankanteen muistamaan sitä, että Herra on hyvä, ja että Hän hoitaa ajallaan. ”Älä siinä huikentele sinne tänne, jos et vastausta saa, vaan pitkitä Herran edessä ikävöimistä, kunnes tohdit huutaa Kristusta itsellesi auttajaksi ja tielle taluttajaksi”, Paavo Ruotsalainen neuvoi. Tämä on kova neuvo. Jokainen joutuu lujille oman epäuskonsa ja häilyvän luonteensa vuoksi. Ihmisen maailmassa sota kauhea pauhaa ja laittaa lapsensa pakoon juoksemaan. Silti Herran lupaus kuuluu: ”Minä luon uutta, ettekö te sitä huomaa.”

Urpo Karjalainen

SV 40

Väsyttääkö

Pikkuinen tyttö matkusti junassa mummonsa kanssa. Matka oli lapsesta pitkä. Leikki ei sujunut. Kirja ei kiinnostanut. Väsytti, mutta vaikka tyttö paneutui makuulle, uni ei tullut. Vähän väliä tyttö sanoi:

"Minä haluan jo kotiin."

Minuakin väsytti. Olisin halunnut olla kotona. Olin väsynyt, vaikka matkani oli huomattavasti lyhyempi, kuin samassa vaunussa matkustavalla lapsella.

Saatamme väsyä elämässämme. Varsinkin syksyisin saatamme tuntea väsymystä. Lehdet lentelevät puista. Keväällä istuttamamme kasvit menevät lepoon. Harmaa ilma on raskaana ikkunan takana. Väsymme monta kertaa myös silloin, kun kaikki ei mene suunnitelmienne mukaan. Kun elämäämme tulee muutoksia, kysymyksiä, huolia ja vaikeuksia. Emme tunnu jaksavan enää mennä päivääkään eteenpäin.

Väsymme. Emme jaksaa.

Eivätkö kaikki sitten väsy, saatamme kysellä. Onko meidän uskomme heikompi, voimme hätäillä. Tai onko meillä sitä ollenkaan?

Jouduin sattumalta kuuntelemaan erästä tuntematonta puhujaa. Tuo puhuja kertoi uskoneensa Jumalaan silloin, kun Jumala vastasi hänen rukouksiinsa; työpaikka järjestyi, taloudellinen asema parani huomattavasti, lapset menestyivät koulussa ja sairaudet paranivat.

En voinut yhtyä tuohon illan puhujaan. Minulla oli aivan erilainen Jumala kuin hänellä. Jumala ei vastannut rukouksiini pyytämälläni tavalla. Sairauksia ei ole otettu pois. Kuolemakin on koettu monissa läheisissä kodeissa. Vaikka elämässäni on ollut paljon ilon päiviä, olen saanut tuntea myös ahdistusta, kipua ja vaikeutta.

Minun Jumalani on uskaltanut kulkea kanssani pimeään laaksoon, tulla rinnalleni ahdistuksiin. Kulkea kanssani rosoisenkin tien.

Tällainen Jumala, Taivaallinen Isä meillä on. Hän ei toimi meidän määräystemme mukaan, vaan parhaaksi katsomallaan tavalla. Hän on joka hetki läsnä meidän elämässämme ja rakastaa meitä. On silloinkin, kun hämärät päivät ahdistavat ja tekevät mieleemme levottomiksi ja pelokkaiksikin. Hän on läsnä silloinkin, kun vaikeat ajat kohtaavat meidät. Silloin, kun monet huolet ja kysymykset täyttävät mielemme, emmekä tunne Jumalan läsnäoloa. Jumala on mukana elämän iloissa ja suruissa. Entä silloin, kun matka väsyttää? Kun kotiin on vielä pitkästi matkaa jäljellä. Eikä kotia edes näy.

Saamme väsyä. Jumala tietää senkin. Hän tulee lähelle väsynyttä lastaan. Jumalalla on voimaa. Hän voi virvoittaa meidät, jotta jaksamme taas päivän matkan. Tai jaksamme yhden hetken, yhden askeleen verran kulkea. Senkin Vapahtajamme varassa. Hänen voimansa varassa. Muuta meidän ei tarvitse. Vapahtajamme on läsnä tässäkin hetkessä. On sinun vierelläsi, minun vierelläni. Emme ole yksin.

Ja Taivaallinen Isä lupaa meille: "Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi. Älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua. Minä autan sinua." Saamme olla turvallisin mielin väsyneenäkin.

Eeva Eerola

Kirjasta *Hänessä me elämme*, Herättäjä-Yhdistys 1990

SV 152

Ei ole niin pimeää, ettei Herra voittaisi

Oulu, Tuomiokirkkoseurakunnan Herättäjän päivä 30.4.1978

Tuskinpa tälle paikalle olisin muuten rohjennut nousta, ellen äsken tuossa raamattutunnilla olisi kuullut, että julistaa saa sen verran kuin on uskoakin. Ja tällaisen heikkouskoisen ihmisen näin ollen oli helpompaa nousta tälle paikalle, ja tässä olen.

Nämä seurat ovat toiset Oulun Herättäjän päivillä. Eilen oli tuolla Heinätorin seurakuntakodissa aattoseurat. Nyt jatkamme täällä keskustassa. Mutta Jumalan sana ei ole toinen, vaan se on sana, johon ei voida mitään lisätä eikä mitään siitä poistaa. Jumalan sana pysyy, ei meidän.

Jos uskoamme tutkitaan Raamatun valossa, niin se on kovin heikko. Tarvitsemme siihen vahvistusta. Sitä varten olemme täällä koolla. Emme ole vaatimassa, vaan anelemassa ja pyytelemässä Herralta vahvistusta uskollemme. Herran Pyhä Henki on saanut puhutella. Näin olemme siinä tilassa, että kerskaukseen ei ole varaa, emmekä voi pitää itseämme toisia parempina ja uhota: Minä olen hyvä. Minä painan Herran edessä uskoineni enemmän kuin tuo joku toinen. Herra varjelkoon tästä.

Mitä tapahtui opetuslapsille myrskyävällä järvellä? He pelkäsivät hukkuvansa ja luulivat viimeisen hetken tulleen. Taisi usko kadota kokonaan. Myrsky oli voimakkaampi kuin heidän uskonsa. Ei olisi luullut näin käyvän, koska Mestari oli heidän seurassaan. Mutta niin vain kävi ja Jeesuksen täytyi huudahtaa: Missä on teidän uskonne?

Vaikka Jeesus näin huudahti, hän auttoi nuhdellen tuulta ja veden aallokkoa. Ja myrsky tyyntyi.

Opetuslasten usko ei kestänyt. Minne se oli hävinnyt? Se oli kadonnut hätään ja kuoleman pelkoon. He ihmettelivät, kuka on tuo, joka sai myrskyn laantumaan.

Entä miten meidän uskollemme olisi käynyt tuossa tilanteessa? Kyllä kai sekin olisi hukkunut aallokon kohinaan. Mutta kun hätä on suurin, on apukin lähellämme. Kristus on vierellämme, kuten hän oli opetuslastenkin vierellä, vaikka hänen täytyy huudahtaa: Missä on teidän uskonne? Hän ymmärtää meitä niin kuin hän ymmärsi opetuslapsiaan.

Kristus pitää meistä kiinni niin, ettemme pääse uskossamme liian suuriksi emmekä voimakkaita. Uskonelämämme on ja pysyy Kristuksen takana. Niin kuin ajallinenkin elämämme on hänen käsissään.

Jeesus Kristus on Herra, kaikkietävä ja kaikinäkevä. Hän on myösarmorikas laupias ja anteeksiantava Herra.

Pelkäämmekö siis? Ei tarvitse pelätä. Vaikka uskollamme on usein pimeää seinä vastassa, niin Herra murskaa tuon seinän. Ei ole niin pimeää seinää vastassa, ettei Herra voittaisi.

Hän vie meidät myrskystä satamaan saakka iankaikkiseen elämään. Hän tahtoo meitä kehottamassa: Tule ja seuraa minua. Minä annan sinulle uskoa lisää niin, että jaksat loppuun asti.

Tauno Porkka

SV 115

Vilho Vähäsarja on valinnut tämän Tauno Porkan (1927–2002) seurapuheista, joista hän parhaillaan toimittaa kirjaa c-kaseteilta litteroimalla. Tehtyään työuransa Rajavartioston palveluksessa Tauno Porkka jatkoi herännäispuhujana erityisesti Oulun seudulla ja Aholansaassa 1970- ja 1980-luvuilla.